

Măinile mamei

Alicia era o fetiță drăgălașă. Îi plăcea mult să stea în preajma mamei și mai ales în brațele ei. Într-o zi stând așa, spune deodată: „Eu te iubesc, mamă”. Apoi rămâne puțin pe gânduri și adaugă: „asta înseamnă, eu îți iubesc fața și ochii, dar mâinile tale nu le iubesc.”

Mama oftează, în timp ce se uită la mâinile ei desfigurate și pline de cicatrice. Da, aceste mâini într-adevăr nu erau frumoase de privit și nici la lucru fin nu mai puteau fi folosite. Ea spune atunci: „Alicia, vrei să afli povestea acestor mâini?” „Da, desigur, ascult cu plăcere o poveste despre aceste mâini.” Mama începe să povestească, cum cu câțiva ani în urmă, când Alicia era încă foarte mică și în leagăn, leagănul a fost cuprins de flăcări, iar dacă mama n-ar fi venit în fugă și nu ar fi stins cu mâinile ei focul, Alicia ardea acolo. S-a făcut un moment tăcere între mamă și fiică. Apoi Alicia a luat mâinile arse ale mamei, le-a sărutat și a zis: „O, mamă, eu iubesc mâinile tale mai mult ca orice.” – Și niciodată n-a uitat dragostea mamei.

Să nu vorbească atunci inimilor noastre mâinile străpunse ale Mântuitorului și Izbăvitorului nostru?